

валъ : би интерниралъ Д-ръ предъ името си, заедно съ слушалката, която носи въ джеба на палтото си, би махналъ бѣлата престилка и само съ писалката би билъ единъ отъ най-добритѣ граждани подъ нашия културенъ небосводъ и единъ отъ най-интереснитѣ посетители на сладкарница „Царъ Освободителъ“. Но грижата за живота го заставя да бжде преди всичко добъръ лѣкаръ. Тая грижа го прати въ Бари, откъдето той се върна съ законното право да надниква въ людскитѣ тайни.

Отсѣгтствувалъ близу седемъ години отъ бащината си земя, той не скжса връзкитѣ си съ нѣкогашната литературна задруга „Хиперионъ“, на която още твърде младъ, едва 22 годишенъ, бѣше членъ. Въ списанието на литературната задруга Ал. Карпаровъ направи и първитѣ си стѣпки въ белетристиката. Още тогава пролича новата свежа струя, която разказитѣ му изливаха въ страницитѣ на списанието. Оригинално замислени по сюжетъ, малкитѣ му живи разкази бѣха интересно разработени и грижливо премѣнени съ игрива бѣлгарска речъ, която имъ придаваше още по-голѣма прелестъ.

Лѣкарската професия не отчужди Ал. Карпарова отъ литературната му работа. Следъ завръщането си отъ Бари той продължи да сътрудничи въ „Хиперионъ“, а скоро бѣ потърсенъ и отъ всички добри литературни издания у насъ. Преди 4—5 години се появи и неговата първа книга „Синьото момиче“, която бѣше достатъчна да го утвърди като писателъ. Сжщата година, презъ която „Синьото момиче“ съ увлѣчение разказваше за своя авторъ, Александъръ Карпаровъ бѣ приетъ за членъ на Съюза на бѣлгарскитѣ писатели. Може и да не е право, но струва ми се, че красноречието на „Синьото момиче“ убеди мнозина отъ членоветѣ на съюза да приематъ Ал. Карпарова въ своитѣ редове.

Отъ благодарностъ къмъ „Синьото момиче“, което